GS 1833

Hjeltarnes Samtal

med den

Tappre och Omistlige,

men på sin resa ifrån Constantinopel, i nejden af Breslau den 19 Juni 1739 förrädeligen mördade Swenske Majoren wid Uplands Regemente till fot,

Den Wälborne Herren, Herr

MALCOM SINCLAIR,

uppå de ljufwa Elyseiska Fälten
i de Dödas rike,

Berättadt af Herden

CELADON,

Som af en gammal obekant Gubbe blifwit
oförmodeligen dit och dädan förd
samma år.

Hudiksvall,
P. A. Huldbergs Boktryckeri,
1850.

Mel. En Celadon gaf fröjderop etc.

1.

Sist når på ljuflig blomsterplan
Jag mina Lam utförde,
Och satte mig som jag war wan,
Der jag bäst Lärkan hördez
Så kom till mig en gammal man,
Beprydd med silfwerhåren,
Han såg mig ganska gunstigt an
Och helsade god måron.

2.

Hör, sade han, kom Celadon,
Följ med mig litet stycke,
Lägg från dig dina lapprisdon,
Du skall få höra mycke.
Jag steg strax upp, lad' Flöjten bort,
Tog Gubben uti handen,
Och kommo wi strax innan kort
Till obekanta landen.

3.

Ett fasligt berg midt för oß war,
Det jag rätt häpna före,
Men Gubben sade: Åh, war karll
Wi så ej hisna höre;
Såg, wet du ej, att wecklighet
Har aldrig wunnit åra,

Men deremot manhaftighet
Ses alltid kransar bära.

4.

Häraf så blef jag fuller styrkt,
Men åter'gen förskräckter,
När Gubbens hand med rostig dyrk
Åt bergets port blef sträckter:
Jag wille rymt tillbaka, men
Han fattad' mig i armen,
Och sade: Har du då, min wän,
Ej hjerta uti barmen?

5.

Jag mätte ropa eller be,
Det halp dock intetdera,
Jag skulle in, wi fingo se
I berget Gubbar flera,
Dem jag dock alle trodde wäl,
Emedan som de wiste,
Att de en Swensk upprigtig själ
I skrumpne lemmar hyste.

6.

Wi gingo deße snart förbi,
I wåra skumma salar,
Men fingo derpå genast se
Täckt liljeklädde dalar,
Och lunder af Cypreße-trä,
Samt Ceder-prydde högder,
Wi togos mot af en allé,
Som war af lindar böjder.

7.

En äkta Sol med silfwersken
Och perlestrålar höga,
I klara waßen derpå se'n
Begynte till att löga:
Hon klädde präktigt Guld-Moir
Uppå Agathe-bergen,
Och gjorde himlen klar och skär
I höga Saphirs-färgen.

8.

Beredde Fogleswärmen nu
Med gälljud silfwertunga,
För denna gylne Purpur-Bru'
Begynte till att sjunga:
Chrystalle-källan, som utför
Demante-klippan kullra,
Hon med sin klara uppgångsdör
Med perleböljor bullra.

9.

Innunder hwart ett skuggrikt trä
Gråhärige sig böljde,
Dem nöjet satt uppå sin knä
Och med sin mantel höljde,
Och gaf dem Nektar utur gull,
Och dem i kärlek kyste;
Med ett ord sagdt: den ort war full
Af allt hwad ädelt lyste.

10.

Ack, sad' jag, täcke Gubbe, hwad
Hwad sällhet du mig ämnat,
Jag är så hjertans nöjd och glad,
Att jag min' Får har lemnat:

Säg, får jag icke här med dig
Bakom en buske lefwa?
Och uti Himmelskt nöje mig
Inswepa och inwefwa.

11.

Men han mig swarad': kära, häll!
Den här skall bo och bygga,
Han måste först på werldsens häll
Slå odygden till rygga;
Ty utaf alla du här ser
Är ingen, som ej kämpat,
Den ene mindre, andre mer,
Och henne förolämpat.

12.

Härwid jag puskad' ängsligt till,
Men fick ej tid att tala:
Ty sinnet föll mig i en grill
Och allt för ljuflig dwala;
Emot oss kom en täcker park,
Ett Floras mästerstycke,
Der Gudarne af frusen mark
Had' gjort ett sommarsmycke.

13.

Der stodo Lagrar i Gewär
Och skyldrade för Solen,
Derunder wäxte röda bär,
Som prydde gröna jolenz;
Der stod en wattenkonst och gret,
Så klara wattnet flödde:
Så war, sad' Gubben, hennes sed
Se'n Carl den Tolfte dödde.

14.

Och är det fåfängt bjuda till
Beskrifwa denna prydnad,
Med tystlet jag här heldre will
Bewisa himlen lydnad.
Dock kan jag ej förtiga hwad
Oss sen för näde hände,
Då jag min' ögon, nöjd och glad,
Åt höga Slottet wände.

15.

För'nämnde Slottets koppariport
En hop stålklädde Swenner,
Nedkommo ifrån Balders ort
Helt trogna Martis wänner,
Med dragna pampar stodo wakt,
Att ingen skulle klifwa
På Slottets klädda sammetsprakt
Ell' blanka silfwerskifwa.

16.

Men tänk, så bistra som de här
Med bleka anfigt' stodo,
Och hotades med blankt gewär,
Så tog' de dock till godo,
Att gamle Gubben ledde mig
I deras förmak dyra.
Der ett ungt Lejon road' sig
Ett korsadt klot att styra.

17.

Jag häpna nu, långt mer än förr,
Men skräcktes ändock mera,

När Gubben lätte på en dörr
Af klara silfret skåra:
Inför densamma war en sal,
En sal för alla salar,
Derinne luften war helt swal
Och ljuset som i dalar.

18.

Kring' om ett präktigt silfwerbord
Tolf Swenske Carlar suto,
Som talte intet många ord,
Men Kunga-miner gjuto.
De åtta sågo gamle ut,
De fyra intet späde,
De förre, som de dock förut
Från werlden gjort afträde.

19.

Den Nionde i denna rad
Tyckt's ha ett hastigt sinne;
Den Tionde såg djerft och glad
Med mod i bröstet inne;
Den Elfte war en täcker Carl,
Han satt och räkna pengar,
Han delte ut, liksom en far,
Till sina barn och drängar.

20.

Den Tolfte war en zirlig, läng
Och wäl uppwäxter Hjelte,
Den man kund' se ej enda gång
Sitt karlahjerta fälte.
Hans ögon woro ofördräckt',
Liksom på unga Örnar,

Hans styfwa näfwar knyttes täckt,
Som ramar uppå Björnar.

21.

Hans korta hår! som kjämdes opp,
Afbildade en krona,
Som war åt en så duktig kropp
En zirlig hufwudbonad';
Hans armar, ben, wor' full' af merg,
Hans skuldror utaf styrka,
Hans länder woro liksom berg
Och marmor i wår Kyrka.

22.

Han satt uti en Swenster rock
Af blått paßabelt kläde,
Han hade elghudskyller ock,
Som aldrig låg i träde,
Och handskar utaf samma slag,
Som långt på armen räckte,
Tror knappt manchetten satt i lag,
Den styfwa kragen täckte.

23.

Ett tjockt gehäng, tre finger bredt,
War spändt på blåa rocken,
En gruflig pamp, den mången sett
Redsabla hela flocken,
Satt dragen till en tredjedel
I detta gula bälte,
Och wille utge den sin del,
Som trotsat hennes hjelte.

24.

På stund så steg han upp och gick
Med sina stöflar stora,
Som sutto uti krigsmans stick
Och föga blanka woro.
Han hade sporrar uppå dem,
Så stora att de paßa
Åt sådan fot och karlalem,
Med sina kringlar hwaßa.

25.

Sin ganska stora, höga hatt,
Ven gyllne snodden pryddе,
Han på sin krönta hjeßa satt,
Sen stanna han och lyddе,
Hur kämpawakten skyldrade,
Så att gewären slamra;
Man kunde se han undrade,
Ho kom till dödsens kamrar.

26.

Straxt lättes blanka dörren opp,
En Swensker Jarl framträddе,
Med skjuten, sargad hjeltekropp,
Dock miner intet rädde:
Hans ansigt' war med blod beskölјdt,
Nedsabladt, trampadt, slagit,
Och bröstet, som hans hjerta dölјt,
Had' grofwa skott intagit.

27.

Hans hjerna satt i håret klent,
Jag tyser det att nämna,

Men gläds att det ej är för sent
För himlen sådant hämna:
Han hade tyånd Pistol i hand,
Liksom han wille skjuta,
Men dödsens hårdt åtsnörda band
Befalte'n förr att sluta.

28.

M. S. Han helsade på Swenskt maner,
Då Kungen nådigt swara,
H. M. Och sad': Wi känne intet er,
Hwem skulle ni wäl wara?
M. S. Jag är, sad' han, en Swensk Major
Mitt namn är Malcom Sinclair,
Min själ nu nylig af mig for
Från hjertats wrår och winklar.

29.

H. M. Hur' sade Kungen, blef du död,
Du tappre Krigsbuß store?
Du åst i blod så färgad röd,
Liksom du slagtad wore.
M. S. Jo, sade han, Hans Majestät,
En oförskämd Bellona
Har så betalt de trogna fjät
Jag gått för Sweriges Krona.

30.

H. M. Ja så, sad' Kungen, men hör på,
Hwar wär du när du döddes?
M. S. Tre mil från Breslau, när en å
Ur mina ådror flödde.

H. M. Hwem mördat dig? M. S. Sex Ryſke mán,
Som ſkulo af mig lifwet;
Had' jag fått tid, jag dem igen
Skull' ſnálla pilar gifwit.

31.

H. M. Ja ſá, dá ſláß wárt Swerge án
Med Ryßen uti ifwer.
M. S. Nej, Hans Maj:t, han ár wár wán,
Så ſagdt átminſton' blifwer.
H. M. Nej ſág, men hwad för ſlag had' du
I Breslau att göra,
Ság, ſku wi tro att Kejſarn nu
Will ſig pá oß förföra?

32.

M. S. Nej men, det höres intet af,
Mitt áfwentyr war detta:
Jag for till Sultan i fullt traf,
Min Konungs wärf förrátta.
H. M. Ack Sultan, háll, háll Sinclair, háll,
God wánner, Carlar alla!
Hár ár en Swenſk från werldſens háll,
Som, mördad, nödgats falla.

33.

Se hwar han ſtár, och bloden ned
I ſtrida ſtrömmar rinner,
Der kan man ſe en hjelteſed,
Som ej i döden ſwinner;
Tánk pá, han kommer från Turki't
Och lát oß dá ſá höra,

Hur'ledes Mars ſin dragna plit
Nu brukar till att föra.

34.

Straxt reſte de ſig alla Tolf,
Wár Sinclair att beſtrála,
Som deras blanka ſilfwergolf
Med röda ſaften mála.
Den Elfte ſad': Stig Hjelte hit
Till bordet me'n du talar:
Lágg bort piſtolen och din plit,
Han dig ej mer hugſwalar.

35.

Ty klef han fram uti ſin blod,
Att den kring benen ſánkte,
Ett karlawáſend', hjeltemod
I röda köttet blánkte.
Den Tolfte ſad': Berátta ſnart,
Hwad ſker i wára Länder,
Ditt árende och öfwerfart
Samt hwad deruppe händer.

36.

M. S: Jo, börjad' han, wárt Swea ár
En Dam, ſom ſtilla ſitter,
Och ſina gröna lagrar ſkár,
Förnöjd af fogleqwitter;
Hon dricker fridſens ſöta win
Ur Friedrichs gyllne koppar,
Och ſkádar med en hurtig min
Pá ſina blá troppar.

37.

Och skall knappt någon hafwa sett
En så förnuftig flicka,
Som fast hon framdel's sig beredt
På gröna kjorteln sticka,
Har hon dock laddat flinkt gewär,
Och lagt utmed sin sida,
Så att om nå'n skull' gå för när',
Will hon i fallet bida.

38.

Hon klär sig som en karl med hatt
Och lider ingen mößa,
Deß purpurmun får ingen fatt,
Fast mindre lof att kyßa,
Mer än som hennes äkta Man,
Kung Friedrich store, dyre,
I hwilkens trogna, starka hand
Hon anförtrott sitt styre.

39.

Och som hon wänlig min will se
Af alla uppå jorden,
Så täcktes hon ock nådigt ge
Åt mig de höga orden:
Red, Sinclair, red dig till och far
Till Sultans warma länder,
Du wet jag med dem skaffa har
Se'n Carol war i Bender.

40.

Ty for jag stad i största hast,
Kom lyckligt ock tillbaka,

Men åter bort på lyckans kast
Min Konungs wärf bewaka.
Kom lyckligt dit, förrättadt wäl
Hwad mig war budet göra,
Fast owäns arga, falska själ
Will smädetal kringföra.

41.

Nu slogs Sultan och släß ännu
Med Ryska Kejsarinnan,
De ge hwarannan tu för sju,
Dock tyckes Sultan winna.
Och efter jag till honom for,
Straxt . . . . gißa,
Att jag på Sweriges wägnar swor
Med honom punkter wißa,

42.

Man tillad' åfwen också sen,
Att tilltan dermed wiste,
Att mången Ryß båd' arm och ben
För min skull plötsligt miste,
Och att jag kund' ej för min död
Det wänna folket lida,
Samt att min klinga ofta slög
Dallad ur min slida.

43.

Nu war jag rester derifrån,
Till Breslau ändtlig kommen,
Hwarest når såsom min person
Af Amtet blef förnummen,

Mig önskades en lycklig fart
Till Swenska Kungens Länder,
Det jag ock upptog för en art
Af Sweriges trogna wänner.

44.

Men när jag se'n wid paß tre mil
På wagn från Staden hunnit,
For en af sex liksom en pil
Förut, den se'n mig wunnit.
Han kom tillbaka, lade an,
Och frågad' hwad jag förde
För lustigt nytt till Swerges Land,
Som Ryska Kronan rörde?

45.

Jag wiste af'en temligt kort,
Men syra hans Dragoner,
De ryckte mig af wagnen bort,
Ursinnige Pultroner,
Och refwo till sig allt hwad som
På papper war uppskrifwit,
Det jag helt troget handlat om,
Hwad Swerige nyttigt blifwit.

46.

Se'n sporde han mig åter till,
Hwad mera nytt jag hade,
Jag teg derpå förbittrad still,
Då annan en straxt lade
Mig genom hufwud med ett lod,
Så att jag nödgas falla;
Min själ for bort, mitt hjerteblod
Och krafter blefwo alla.

47.

Se'n höggo de mig lem från lem,
Fast hjertat i mig pickaz
Man orsak har berömma dem,
Som, utan till att klicka,
Förmådde skjuta mig ihjäl
Med ellofwa pistoler,
Den tolfte ligger ännu här
För Swenske Tolf Caroler.

48.

Och således's har oskyldig jag
För owän mißtänkt blifwit,
Jag har för samma sett min dag
Och mäst qwittera lifwet.
Min själ war ännu aldrig arg
På Ryska Kejsarinnan,
Dock Ryßar mig som björn och warg
Handterat härutinnan.

49.

Och uppa ett förrädiskt sätt
Man mitt porträtt utsände,
Så att det skulle falla lätt
Mig på hwar jag anlände.
Nu ha de då sin önskan nått,
Dock kan det mig hugswala,
Jag wet min Konung detta skott
Nu bär ofelbart beklaga.

50.

H. M. Men, Sinclair, hörl den fiske Carl
Till honom derpå sade:

Säg, fick du ej som tappper Jarl
Dig wärja för slik skade?
M. S. Nej, sade han, de röfwat bort
Som tjufwar wapen mina,
Och gjorde se'n proceßen kort
Och glömde mig ej pina.

51.

H. M. Nu sad' Kung Carl: Wi säga kan,
Det hjertligt oß förtryter,
Att en så hurtig karl och man
Så hårda isar bryter;
Och straffe Himlen äfwen den,
Som af ditt blod sig fägnar,
Ell' sändt de mördare och mån,
Ell' dem förswarat, hägnar.

52.

Men apropo, håll, Sinclair, hör!
Hur är med Preuss'ska freden?
Männ tro i folket hjertat dör,
Tills tiden är förleden.
M. S. Nej, nej, Hans Maj:t, tro fritt,
Sultan har hårda näfwar,
Och felas föga . . sitt
Och ojemnt byte jäfwar.

53.

H. M. Ja, men det war lust höra på
De gamle tappre Göther
Ännu en gång med mod pågå
Och dela Carls-ödar.
Man wändr derås krutrök, lår
Kring werlden ännu lukta,

Och ingen är, som icke swär
Sig kunna tio tukta.

54.

M. S. Hans Majestät, tro säkert, att,
Om de allenast fingo
Se Hans Maj'stats durchskjutne hatt,
Det skulle dem så twinga,
Att hela hjertat upp och ned
I bröstet skulle picka,
Och deras swärd på karlaseed
Begära blod att dricka.

55.

H. M. Kung Stanislaus, kåre säg,
Hur är det med hans lycka,
Säg, wandrar'n än så ojemn wäg
På lyckans falska krycka;
Säg, will ej någon pyisans
Mer uppå honom tänka,
Ell' har hans sol gjort allians
Med mörkret, intet blänka.

56.

M. S. Hans Majestät, han lefwer nöjd
På lyckans låga säte,
Och tror man han är föga böjd
Mer om sin Krona trätal
Dock törs jag intet gerna se
I ödets dolda lagar:
Han får henn' än en gång lanske,
Om Himlen så behagar.

57.

Rätt som man nu så taltes wid,
Så hördes litet bullra,
Och utför fönstren sågs derned
Helt många wagnar kullra.
Man spordе genast ho det war,
Då blanka wakten swara:
En ganska stor Ministerskar'
Är kommen här att wara.

58.

En kom strax in, fick audiens,
Hans sak de snart afgjorde,
Se'n slog han upp sin reverens
För hela Kungabordе,
Gick derpå utz en ann' kom in
Och för sitt hof agera,
Så fermt, att man deß skolta min
Och slughet admirera.

59.

Ja, hwart ett hof af Japhets land
Här hade en Minister,
Som med helt mjuka kärleksband
Skull' binda alla twister.
Och hwar och en kom till förhör
Så snart det honom borde,
Men ingen in för deras dörr
Oballad träda torde.

60.

Här war nu Kejserlig och Fransk
Samt Engelsk, Preuss och Tysker,

Här war Italiensk och Spansk,
Holländsk samt Dansk och Tysker.
Ja, jag kan sannerligen ej
Mig alla nu erindra,
Men alla syntes utaf mej
I guld och silfwer glindra.

61.

Jag stod hos Gubben så långt bort,
Att jag ej kunde höra,
Hwad deße Herrar talte kort,
Ell' det till finnes föra:
Dock smög jag uti skuggan fram,
Så snart en tala börjde,
Som sad' sitt Hof fått hjerte-kram
Af allt det Sinclair förjde.

62.

Och talten liksom man förut
Skall trott det Hofwet wille,
Att Sinclair på sitt lif fick slut
Och nödgades bli stilla.
Han ropa mycket om honnör,
Om ädelt, kristligt sinne,
Och att deß Hof allt ärbart gör
För werldens friska minne.

63.

Han declarera, den infam,
Och Hofwets rang owärdig,
Som intet hade blygd och skam,
Att slå en så rättfärdig;

Och när han ändtligt talat ut,
Så strök han uppå foten,
Och mente med sin söta trut
Nu lagat bot för soten.

64.

Man tag hans talan gunstigt opp
Med helt förställda miner,
Man log åt tankans fria lopp
Och tungans styfwa liner.
Sist tacka mannen kärligt för
De målade dusörer,
Som man så ymnigt dem nu gör
Af alla slags kulörer.

65.

Just nu steg Carl den Tolfte bort,
Tog Sinclair uti handen,
De gingo ut och innan kort
Sågs de på gröna landen.
De gingo tanksullt upp och ned
I wackra gångar gröna,
Att de om wigtigt taltes wid,
Man kunde se och röna.

66.

Man kan ej weta hwad det war,
Hwarom de resonera,
Men stundom sågs den store Carl
Sig litet alterera.
Omsider kommo de igen,
Då Carl den Elfte fråga:

Hur' står det till, min Son och Wän:
Ditt hjerta står i låga.

67.

Åh bagatell, sad' han, min Far,
Jag utaf ätrå brinner,
Att se om Mars derupp' är karl
Och om han kransar winner.
Jag will mig laga till gå upp,
Bli borta några dagar,
Och föra an min Hjeltetrupp,
Så Fru Bellona bragar.

68.

Kom, Sinclair, sad' han, kom, följ med,
Wi sku för ro skull pröfwa,
Att bryta stål som ruttet trä
Och styfwa kaxar söfwa.
När Sinclair genast färdig war,
Höll tropp med lika frågor,
Han tog en år som modig karl
Och döljde sina plågor.

69.

Flinkt wäsend, sad' Kung Carl, skall bli,
Friskt Bussar uti Norden,
Säd' Sol och Måne skall så si
Förändring uppå jorden:
Kom, Sinclair, låt oss här gå opp
Och genast slå till Corum,
Och rida kring i fullt galopp
På Martis flinka forum.

70.

Den Elfte tog den Tolfte fatt
Rätt som han skull marschera,
Och sad': Min Son, wi ha god natt
Från werlden tag't nu mera.
Om du nu skulle komma hän,
Wor' ingen som dig kände
I hela wida Swerriges Län,
Ell' tankan på dig sände.

71

För öfrigt drar wår Mäg, din Bror
Och Swäger Friedrich Store,
För allting omsorg, så jag tror,
Om du der sjelfwer wore,
Så skull det wara alldel's ett:
Du känner ock Ulrica,
Din Syster, derför kom och sitt,
Ej efter oro fika.

72.

Jag menar du må wara mätt
Af slika fura druswor,
Som hade knappt på Thronen trätt,
Förr'n owännen dig trugat,
Att må med sig på fältet ut,
Och fast han grufligt tappa,
Så had' han dock så når en klut
Bortriswit af din kappa.

37.

Se'n fick du ej ditt Swerige se,
Förr'n korrt förrän du dödde,

Då du tolf år och twänne tre
Dig på din klinga stödde.
Nu är du kommen uti ro,
Bli då för Guds skull stilla,
Låt dem, som nu på jorden bo,
På slika saker grilla.

74.

Wid deßa ljuswa fadersord,
Straxt Sonens ögon runno,
De stego åter till sitt bord
Och armar kärligt bunno.
Ja, sade han, min ljuswa Far,
Jag wet wäl jag är döder,
Men för den kärlek, som jag bar
Till Swerige, jag dock blöder.

75.

Jag wet hwad hjerta, kraft och mod
Jag i Soldaten satte,
När jag midt för hans ögon stod
Och sjelf i fästet fatte.
Och der jag red för Ryttert't,
Der wärte mod i bröste,
Der drog en Carla-arm sin plit
Och blod på marken öste.

76.

Hjelp Gud, jag kan ej utan grät
Och tårar mig påminna,
Då jag och Renskiöld följdes åt
Wid Narva kransar winna.

Det bläst's allarm, wi gingo på,
Så Solen hufwud't skaka,
Och Cronstedt skôt, så bergen blå
Begynte till att knaka.

77.

An Duna slag, än Clißow då,
An Cracau, Lemborg, flera,
Men tappre Swenske Bußar blå
Månd' der suvränt regeraz
Augustus måste ju af Thron,
När som han såg min klinga,
Och nu . . . . . .
Det kan mitt hjerta twinga.

78.

Fast många tyckte, att min Sol
Sig berg'de wid Pultava,
Och steg inunder Nordens pol
Att låta sig begrafwaz
Så tro mig frit: had' Fredrikshall
Mitt lif så brådt ej ändat,
Had mina grofwa styckens knall
Wål nya Solar tändat.

79.

Men nu är såsångt tala om
De förra friska tider,
Wi weta dock ej huruſom
Man nu på jorden strider.
Dock önskar jag mitt Swerge godt,
Jag, som deß Konung warit,

Och skått för samma många skott,
När jag i fält har warit.

80.

Så må då wäl, I Bußar blå,
I Lejon uti Norden,
Låt se Ni alltid på Er stå
Och ägen Norra Jorden.
Jag tackar Er för hwar en dag
Jag Eder kommenderat,
För Ni gick på i mina slag
Och weko ingendera.

81.

Gack, Sinclair, i ditt rum och sitt,
Sätt wärjan i din skida,
Oß har dock Himlen mycket gett,
Hwarmed wi tiden lida.
Wi äga ju en Gudi fröjd
I wåra Himlasalar,
Wårt Läger är af nöje höjdt
I täcka Liljedalar.

82.

Af denne Hjelten ifwern rann,
Hans grymma ärr ej sågos,
Han sig förnyad genast fann,
Hans kropp ej mera plågas.
Fast han i weriden hurtig war
Och kunde tycken winna,
Wardt han dock nu en annan Karl,
Som wi en gång stu finna.

83.

Straxt steg wär Sinclair i ett rum,
Som klart af perlor lyste,
Der mötte'n Hjeltar famna'n om
Och honom kärligt kyste.
Derinne sågs i blåa klä'r,
På silkesklädde Throner,
Högborne, ädle, som gewär
Ha burit för Tre Kronor.

84.

En Gudaluft kringswäfwade
Och allas hjertan nöjde,
Jag skåd'de det jag bäfwade,
Och mig till marken böjde
Jag knäppte mina händer hop
Och wördsamt gratulera,
Med underdånig suck och rop,
Dem som så wäl regerat.

85.

Se'n tog mig Gubben wid sin hand
Och förde mig tillbaka,
Jag gret att mina lefnadsband
Förhindrad' mig att smaka
Ett sådant nöje, som här war,
För dem, som wäl ha lefwat,
Och efter ärans Krona, rar,
Med fulla krafter sträfwat.

86.

Derpå fick jag straxt se min hjord
Och lamungarne snälle,

Som äto wid sitt blomsterbord
På samma rum och ställe.
Se nu, sad' Gubben, lemnar jag
Dig der jag dig fränledde,
Och glöm nu aldrig denna dag,
Ell' hwad på honom skedde.

87.

Och härpå tog han mig i famn
Och tacka för godt följe,
Jag bad'en säga mig sitt namn,
Men han mig det förböjde.
Se'n gick han bort från mig igen,
Jag stanna qwar och qwillra,
Tills denne min utlefde wän
Utur mitt sinne tillra.

88.

Se'n satte jag mig ned och gret,
Och ömkade den skade,
Att Sinclair så i hastighet
Sin ögon sammanlade.
Det war likwäl en hurtig Karl,
En Krigsbuß och en Hjelte,
Som der reson fått blifwa qwar,
Med Kuthler wäl spänt bälte.

89.

Ädel tänk hwar ädlig Swensk uppå
Den Herrens Swenska hjerta,
Mång' Hjeltes hjerta blifwa må
Mot hans en liten ärta;

Betänk uppå hur som han föll
Och hwem den gerning gjorde,
Samt hur han tyst i döden höll,
Hwad sägas just ej borde.

90.

Derför I Hjeltar, som ha mod
Och hjerta uti bröste,
Och Malcom Sinclair . . . blod,
Som Kuthlen mordiskt öste.
För öfrigt är jag städse Er
Tillgifwen allá tider,
Och slutar nu, helst som jag ser
Wår Sol i skogen skrider.

NB. För Breslau, som står på Titelbladet, kan läsas: Christianstadt i Schlesien.